

Arrest

nr. 272 124 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 december 2020. Op 22 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 maart 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 21 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Arabische origine, afkomstig uit Ibb (Jemen) en bent u in het bezit van de Jemenitische nationaliteit. Omdat u problemen kende met de Houthi-rebellen verliet u Jemen samen met uw broer [S.] (O.V.[...]) op 5 december 2017. Na een reis van verschillende maanden, waarbij u een periode in een Turkse gevangenis verbleef, kwam u op 8 april 2018 in Griekenland aan en verzocht u er om internationale bescherming. Aanvankelijk verbleef u op het eiland Lesbos in het vluchtelingenkamp Moria. U deed er vrijwilligerswerk bij een Tsjechische organisatie. Op 29 juli 2018 werd de woning waar de organisatie haar activiteiten uitoefende omsingeld door een aantal Grieken omdat jullie vluchtelingen waren en een donkere huidskleur hadden. U filmde dit hele gebeuren. De politie werd gebeld maar kwam niet opdagen. Jullie konden na verschillende uren ontkomen via de achterdeur. Jullie keerden terug naar het vluchtelingenkamp waar de politie alsnog jullie namen registreerde. Enkele dagen later werden jullie uitgenodigd om jullie verklaringen af te leggen. Uw gsm werd tijdens uw ondervraging in beslag genomen en de politie verwijderde alle videofragmenten van de omsingeling. De politie gaf voorts aan dat u uw klacht moest intrekken. U weigerde. Sindsdien speelden de Griekse overheidsinstanties een spelletje met u en werd u vaak overgeplaatst naar andere opvangcentra, werden uw procedures vertraagd en werd u van het kastje naar de muur gestuurd. Telkens u informeerde naar de voortgang van uw verzoek om internationale bescherming werd u doorverwezen zonder dat u ooit de uitkomst vernam. Een maand later vond er een nieuw incident plaats. Nadat u uw maandelijks uitkering had ontvangen van de Griekse overheid, keerde u samen met enkele anderen terug naar het vluchtelingenkamp. Jullie werden aangevallen door een aantal gemaskerde Grieken en kregen enkele rake klappen. Al het geld en jullie gsm's werden gestolen. U diende opnieuw een klacht in bij de Griekse politie maar deze ondernam niets. Toen u later ging informeren naar de stand van het onderzoek vernam u dat de daders niet gevonden waren. Op 4 juni 2020 ging u samen met een advocaat naar het kantoor van het Europese asielagentschap EASO. Hier vernam u dat u op 29 april 2020 aanvankelijk het vluchtelingenstatuut was toegekend maar dat, omwille van een beleidswijziging van de Griekse regering, dit statuut was ingetrokken en u het subsidiaire beschermingsstatuut werd verleend. Op 10 juli 2020 gaf u uw vingerafdrukken met het oog op het verkrijgen van uw verblijfsdocumenten. Op 10 december 2020 verkreeg u uiteindelijk uw verblijfskaart. U had intussen gezocht naar werk en een eigen woning, maar nooit leverde dit enig resultaat op. Ook taallessen kon u niet volgen waardoor het u onmogelijk werd gemaakt om werk te vinden. Enkel personen die Grieks spreken worden immers aangenomen. Op 18 december 2020 verliet u Griekenland en reisde u naar België. U verzocht op 22 december 2020 om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Griekenland vreest u alles en iedereen. De Grieken aanvaarden immers geen vluchtelingen, discrimineren hen en stellen zich racistisch op.

Ter ondersteuning van uw nationaliteit, identiteit en uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Jemenitische paspoort; uw Jemenitische identiteitskaart; uw Jemenitische geboorteakte; uw Jemenitische rijbewijs; een medisch intakeformulier opgemaakt bij uw aankomst in Griekenland in april 2018 waaruit blijkt dat u een oude hoofdwonde had; een schrijven opgemaakt door de Griekse autoriteiten, ondertekend op 4 juni 2020, waaruit blijkt dat u op 29 april 2020 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend; een formulier d.d. 10 juli 2020 ter staving van het feit dat u op deze dag uw vingerafdrukken gaf met het oog op het verkrijgen van uw Griekse verblijfsdocumenten; en uw Griekse verblijfskaart met een geldigheidsduur van 29 april 2020 tot 28 april 2021. U legde voorts een USB-stick neer met daarop de volgende bijkomende documenten: vijf videofragmenten gefilmd vanuit een woning waarbij er geregistreerd wordt dat een aantal personen zich in de omgeving van dit gebouw ophouden; een screenshot van de facebookpagina van Attika Human Support; een groepsfoto die gepost werd op deze facebookpagina van een tiental personen, onder wie u; een foto van een aantal personen die op straat slapen; een foto van u met drie andere personen in een vluchtelingenkamp; en een foto van u met twee andere personen in een wagen waarbij een wit doek tegen uw achterhoofd wordt gehouden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, met name de Eurodac Search Result, blijkt namelijk dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Griekenland. Uit de door u neergelegde documenten - uw Griekse verblijfskaart en het document vanwege de Griekse asielinstanties dat opgemaakt werd op 4 juni 2020 – blijkt voorts dat u daadwerkelijk het subsidiaire beschermingsstatuut verwierf in Griekenland. Dit wordt door u niet betwist (CGVS, p. 5).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal

niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde feiten en situaties – de vluchtelingenkampen zitten vol met bandieten en criminelen, er waren veel wapens en drugs en de levensomstandigheden zijn er in het algemeen niet goed (CGVS, p. 10, 11, 18, 19 en 20) – moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs, huisvesting of gezondheidszorg (CGVS, p. 10, 11 en 12) dient vastgesteld dat deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Er kan hierbij opgemerkt worden dat u in Griekenland een weliswaar beperkte uitkering ontving (CGVS, p. 18) en dat u er steeds, ook al was er aan u reeds een beschermingsstatuut toegekend in april 2020, in opvangcentra kon verblijven (CGVS, p. 10). U kon zich voorts inschrijven bij verschillende tewerkstellingsbureaus (CGVS, p. 12 en 21). Dat u hier geen werk kreeg, was volgens u te wijten aan het gegeven dat u vluchteling was. Onmiddellijk erna erkende u evenwel dat er in Griekenland vluchtelingen met werk waren. U voegde hieraan toe dat ze de taal hadden geleerd. U, daarentegen, kreeg hiertoe de kans niet. Omdat u geen taallessen kon volgen, was het voor u aldus niet mogelijk om werk te vinden (CGVS, p. 11-12). U toonde evenwel niet aan dat u daadwerkelijk getracht heeft om een taalopleiding te volgen en bovendien heeft u bij de bevoegde Griekse overheidsinstanties niet aangeklaagd dat u niet de mogelijkheid kreeg om een dergelijke opleiding te volgen (CGVS, p. 12). Voorts dient opgemerkt dat u, toen u beroofd en geslagen was, niet getracht heeft om medische zorgen te verkrijgen (CGVS, p. 13). Dat u geprobeerd heeft om een afspraak te krijgen in het ziekenhuis naar aanleiding van uw oogproblemen en rugklachten, maar dat u steeds een lange tijd moest wachten, kon u voorts niet aantonen (CGVS, p. 22). Hoe dan ook komen wachtlijsten overal ter wereld voor, ook in België. Bovendien toont u niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u geen aangetoonde stappen hebt gezet om hulp te verkrijgen van de Griekse autoriteiten in het kader van uw zoektocht naar werk, huisvesting, sociale bijstand of medische zorgen, of om aan te klagen dat u de toegang tot opleidingen, tot de huizen- of arbeidsmarkt en tot de gezondheidszorg bemoeilijkt of ontzegd werd. Evenmin informeerde u zich naar de mogelijkheden daartoe (CGVS, p. 12, 21 en 22), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Met betrekking tot uw bewering dat u in de loop van uw verblijf in Griekenland het slachtoffer bent geworden van racistische uitlatingen en een discriminerende bejegening vanwege de Griekse bevolking – zo werden er onder meer vuile woorden geroepen tegen u, werd u de toegang tot een supermarkt geweigerd en bevond u zich in een gebouw dat omsingeld werd door een aantal Grieken (CGVS, p. 20) – kan er worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van

internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, hetgeen u niet gedaan heeft. Betreffende uw verklaringen dat u zich tijdens uw vrijwilligerswerk bij een hulporganisatie toevallig in een woning bevond die werd omsingeld door een aantal Grieken louter omdat jullie een donkere huidskleur hadden en vluchtelingen waren (CGVS, p. 7, 8 en 15) kan opgemerkt worden dat u niet aantoonde dat u tegen jullie belagers klacht indiende bij de politie, die naar uw verklaringen, hoewel ze niet naar de plaats van het incident ging, naar het vluchtelingenkamp kwam en de gegevens van u en de overige vrijwilligers noteerde en jullie uitnodigde om, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig was, jullie versie van de feiten weer te geven (CGVS, p. 8). Evenmin toonde u aan dat bij deze gelegenheid de door u opgenomen filmpjes van deze omsingeling werden gewist en dat u onder druk werd gezet om afstand te doen van de klacht, hetgeen u overigens weigerde (CGVS, p. 8). U legde immers in het geheel geen documenten neer betreffende het optreden van de politie. U diende bovendien geen klacht in naar aanleiding van het door u beweerde slechte functioneren van de politie (CGVS, p. 17, 18 en 20). Gezien u uw politieklacht en uw weigering om afstand te doen van deze klacht niet aannemelijk maakte, heeft u voorts evenmin uw beweringen aannemelijk gemaakt dat u sindsdien tegengewerkt werd door de Griekse overheidsinstanties, dat u vaak werd overgeplaatst en dat al uw (verblijfs)procedures vertraagd werden (CGVS, p. 7 en 8). Uit niets blijkt dan ook dat dergelijke overplaatsingen en een eventuele miscommunicatie aangaande (het tijdstip van) de toekenning van uw statuut deel uitmaakten van een doelbewuste strategie vanwege de Griekse autoriteiten omdat u geweigerd had om uw klacht tegen enkele Grieken in te trekken. Dat u eerder het vluchtelingenstatuut werd toegekend, maar dat dit werd gewijzigd naar het subsidiaire beschermingsstatuut, kon u niet aantonen (CGVS, p. 21). Ofschoon u deze wijziging in verband bracht met het feit dat u weigerde om uw klacht in te trekken (CGVS, p. 9) blijkt uit uw overige verklaringen dat het hier zou gaan om een beleidswijziging van de Griekse overheid (CGVS, p. 7) en kan dit aldus niet weerhouden worden als een afrekening vanwege de Griekse politie. Hierbij kan nog aangestipt worden dat u niet in beroep ging tegen de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut, ofschoon u hiertoe dertig dagen tijd werd gegund (CGVS, p. 19). Tot slot dient vastgesteld te worden dat u het racisme en de discriminatie die u te beurt vielen in Griekenland nooit aangekaart heeft bij de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 20). U deed dit niet omdat de politie zelf racistisch is. Ook dit racisme vanwege Griekse overheidsfunctionarissen klaagde u evenwel niet aan (CGVS, p. 20). U bent er betreffende het racistische optreden van de Griekse bevolking en de Griekse autoriteiten dan ook niet in geslaagd om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, te weerleggen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier tot slot nog zou blijken dat u eenmaal beroofd en geslagen werd door een aantal gemaskerde mannen toen u, nadat u uw uitkering ontvangen had, op de terugweg was naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 12, 13, 18), kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat u, ofschoon u beweerde dat er foto's op de door u neergelegde USB-stick staan die deze gebeurtenis konden aantonen (CGVS, p. 12), dit incident niet aangetoond heeft. De ene foto die mogelijk kan verwijzen naar deze gebeurtenis, betreft een foto van u met twee andere personen in een wagen waarbij er een wit stuk stof tegen uw achterhoofd wordt gehouden. Uit niets blijkt evenwel waar, wanneer en in welke omstandigheden u deze eventuele verwonding aan uw achterhoofd opgelopen heeft. Bovendien heeft u in dit verband hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw grondrechten geschonden werden. U verklaarde klacht ingediend te hebben maar legde ook hier niet het minste bewijs van neer. Ofschoon u niet tevreden was van het politieoptreden, ging u niet bij andere politiebureaus om hulp vragen noch diende u klacht in tegen de slechte werking van de politie (CGVS, p. 13 en 20).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs, staan hier niet ter discussie. Evenmin wordt betwist dat u in Griekenland internationale bescherming werd verleend, dat u er in vluchtelingenkampen woonde en dat u er actief was bij een vrijwilligersorganisatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen.”

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij legt geen bijkomende informatie neer.

Op 8 februari 2022 legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: AIDA, Country Report: Greece- update 2020 van juni 2021. Op basis van dit rapport bespreekt de verzoekende partij kort de huisvesting, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en gezondheidszorg.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van haar middel zet de verzoekende partij het wettelijk kader uiteen. In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat ze reeds in penibele omstandigheden geleefd heeft die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Vooreerst zet de verzoekende partij uiteen dat zij in Griekenland volledig afhankelijk was van overheidssteun in haar pogingen om er een leven uit te bouwen. Ze benadrukt dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk aangegeven heeft dat zij werk zocht maar dat ze niets gevonden heeft, en daarom ook op vrijwilligerswerk teruggevallen is. Ook heeft ze zich ingeschreven bij een interimkantoor, maar dit is zonder succes gebleven. De verzoekende partij vervolgt dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud ook aangegeven heeft dat ze zich bij de organisatie UIM aangemeld heeft alwaar er taallessen werden gegeven. Zij kreeg echter niet de kans om zich daar in te schrijven. Ze wijst er ook op dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud ook meegedeeld heeft dat ze verschillende mensen en organisaties aangeschreven heeft, maar nooit een antwoord gekregen heeft. Ze stelt dat doordat haar de kans ontnomen werd om de taal te leren, het voor haar ook bijzonder moeilijk is om werk te vinden. Ze stelt dat ze weldegelijk bereidwillig is. Ze herhaalt dat ze bij drie organisaties gewerkt heeft tijdens haar verblijf in Griekenland: leed house, ATTIKA Human Support en Ethiki. Ook op het vlak van huisvesting stuitte ze op dezelfde problemen. De verzoekende partij benadrukt dat ze geen werk had, niet de kans kreeg om de taal te leren en dit allemaal buiten haar wil om. Volgens haar heeft ze in Griekenland geen integratiemogelijkheden gekregen, zoals taalcursussen en geen integratiehulp. De verzoekende partij geeft aan dat in het AIDA-rapport update 2019 staat dat de werkloosheidscijfers onder de vluchtelingen hoger ligt dan dat van de Grieken. Hierop stelt ze dat: *“De verzoeker kan geen werk vinden omdat hij de taal niet spreekt en omdat er wijdverspreid racisme is in Griekenland. De verzoeker was actief bij 3 verschillende organisaties als vrijwilliger. Indien mogelijk zou hij betaald werk hebben verricht. Hij heeft weldegelijk moeite gedaan hetgeen blijkt uit zijn verklaringen. De verzoeker spreekt de taal niet, aangezien de toegang tot Griekse lessen beperkt is:”* In dit verband citeert de verzoekende partij ook uit de volgende rapporten AIDA, Access To Education: Greece, 30.11.2020; AIDA, Country Report: Greece 2019 update, June 2020, HRW, World report 2021 - Greece, 2021; Europees Parlement, study in focus: integration of refugees in Greece, Hungary, Italy, 2018. Zonder de mogelijkheid om de taal te leren en werk te vinden was de verzoekende partij aldus buiten haar wil om volledig afhankelijk van overheidssteun. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar RvV 17 juni 2020, nr. 238 740.

Voorts stelt de verzoekende partij dat: *“De verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat de Griekse autoriteiten hem geen menswaardige hulp boden.*

Hij stelde een uitkering te krijgen ten belope van 90 euro/maand. Dit wordt niet betwist door het CGVS: "Er kan hierbij opgemerkt worden dat u in Griekenland een weliswaar beperkte uitkering ontving" (zie pag 3 4e paragraaf bestreden beslissing)

*Dat dit uiteraard ondermaats is en er hiermee geen menswaardig leven te leiden.
Het voorgaande betreffende de afwezigheid van taallessen en integratiehulp is ook hier uiterst relevant.
De verzoeker heeft ook nooit een andere woonplaats gehad dan in tenten of op straat.
Dit alles is volledig consistent met COI informatie:
De verzoeker verwijst naar het wereld-rapport van Human Rights Watch, van 2021: [...] (zie het stuk 5)
Het is duidelijk dat de Griekse regering erkende vluchtelingen niet helpt met huisvesting.
Uit dit artikel blijkt dat de Griekse regering veel principeverklaringen aflegt over opvangvoorzieningen en dat deze in theorie toereikend zouden moeten zijn, maar er blijkt ook uit dat het daarbij blijft en dat er in de praktijk niet genoeg hulp wordt geboden.
Het gaat zelfs nog verder. De Griekse regering zet vele erkende vluchtelingen die het geluk hebben gehad een verblijfsvergunning te krijgen en ene woonst, hun woonst uit.
De verzoeker is zelf meermaals uit kampen verplaatst binnen Griekenland. Hij is echter niet gebleven en zal nu zoals de zovele andere erkende vluchtelingen in Griekenland moeten hopen op een mirakel om een sociale woning te kunnen krijgen.
De Griekse regering heeft de hulp aan vluchtelingen verder teruggeschroefd. Naar aanleiding hiervan hebben 74 humanitaire organisaties in een gezamenlijk persbericht hun grote bezorgdheid geuit: [...] Zonder enige integratiehulp is het voor bijna alle vluchtelingen in Griekenland onmogelijk om "op eigen benen te staan en voor zichzelf te zorgen", zoals het Griekse beleid zegt na te streven.
Zij hebben geen andere keuze dan op een bankje in het park onder een brug of gewoon op straat te gaan liggen zonder gegeten of zich gewassen te hebben. Verzoeker verwijst verder naar het AIDA rapport van 2020: [...] (zie het stuk 3)
De speciale rapporteur van de VN heeft zijn bezorgdheid geuit om te voorkomen dat mensen in tijden van covid-19 uit hun huis gezet worden: [...] (zie het stuk 9)
De toegang tot sociale bijstand is voor vluchtelingen beperkt, ook in vergelijking met Grieken: [...] (zie het stuk 3)
De verzoeker heeft geen woonst in Griekenland en het is hierboven aangetoond dat hij niet in staat zal zijn er een te verkrijgen. Bovendien is hij in Griekenland al dakloos geweest.
De verzoeker heeft niet langer dan 10 jaar in Griekenland gewoond.
De verzoeker beschikt niet over een AFM- of AMKA-nummer. Zoals hierboven vermeld, is het voor vluchtelingen praktisch zeer moeilijk dit te verkrijgen. De verzoeker beschikt derhalve niet over een bankrekening in Griekenland.
In het concrete geval komt de verzoeker in Griekenland niet in aanmerking voor enige sociale bijstand. Ook het enorm recente rapport van Refugee Support Aegean van maart 2021 met betrekking tot de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland bevestigt dat al de bovengenoemde punten actueel zijn. (zie het stuk 10)
Het is nog steeds onmogelijk om werk te vinden: [...] (zie het stuk 10)
Vanwege een falend systeem zijn enorm veel erkende vluchtelingen dakloos en zij worden actueel massaal uitgezet: [...] (zie het stuk 10)
Voor terugkeerders is het nog moeilijker om een sociale woning te bemachtigen: [...] (zie het stuk 10)
Er heerst een grote voedselonzekeerheid onder erkende vluchtelingen: [...] (zie het stuk 10)
Vanwege administratieve barrières kunnen verzoekers geen effectieve bijstand krijgen: [...] (zie het stuk 10)
De digitalisatie volgend uit de covid-maatregelen beperkt de toegang tot gezondheidszorg van erkende vluchtelingen nog meer:
"The increased digitalisation of public services in light of the COVID-19 pandemic has exacerbated barriers to access to health care for refugees. According to assisting organisations, homeless persons often lack the means to book appointments electronically or via phone and require assistance by mediators" (zie het stuk 10)
Er zijn geen effectieve remedies voor verzoekers om in Griekenland hun rechten te doen gelden:
"there is no effective remedy available to beneficiaries of international protection who have suffered violations of Article 3 ECHR stemming from denial of socio-economic rights and extreme material deprivation in Greece, including those returned from other European countries" (zie het stuk 10)
Het rapport concludeert:
"In light of the above, beneficiaries of international protection, including those returned to Greece from other countries, run a real risk of destitution, extreme material deprivation and a complete lack of accommodation engaging Article 3 ECHR." (zie het stuk 10)
Concluderend heeft de verzoeker als erkende vluchteling geen enkele zekerheid op een menswaardig bestaan. Vanwege de beperkte integratiemogelijkheden en de onmogelijkheid om werk te vinden zal hij geen private woonst kunnen betalen. Hij zal ook geen sociale woning kunnen krijgen. Hij kan ook geen aanspraak maken op sociale bijstand.*

De verzoeker heeft concreet aangetoond dat wat hij meemaakte in dit kader in rechte lijn ligt met de objectieve informatie dat voorhanden is.

Dat de vrees van verzoeker t.a.v. Griekenland moet beoordeeld worden aan de hand van de objectieve landeninformatie.

De verzoeker is dus volledig afhankelijk van overheidshulp en deze is in de praktijk niet aanwezig."

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij als gevolg hiervan in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Ze heeft immers geen woonst en is gedoemd in een tentenkamp te leven dan wel op straat en dit zonder inkomen of enige andere bijstand. In dit verband citeert de verzoekende partij uit de randnummers 90-92 van het arrest Jawo en randnummers 88-90 van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie. De verzoekende partij vervolgt dat er geen effectieve remedies zijn voor verzoekers om in Griekenland hun rechten te doen gelden: *"there is no effective remedy available to beneficiaries of international protection who have suffered violations of Article 3 ECHR stemming from denial of socio-economic rights and extreme material deprivation in Greece, including those returned from other European countries"* (zie het stuk 10). Volgens de verzoekende partij verantwoordt de verwerende partij keer op keer verzoekers uit Griekenland om aan te tonen wat zij gedaan hebben om hun rechten te doen gelden. Dit vanuit de optiek, of beter het gebrek aan optiek wegens het opzetten van de oogkleppen van het wederzijds vertrouwen, dat de verzoeker geacht wordt zijn rechten te kunnen doen gelden in Griekenland. De verzoekende partij meent dat alle COI-informatie erop wijst dat hulp niet aanwezig is, conform haar verklaringen. Ook blijkt uit alle COI-informatie dat de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland er een prangende humanitaire situatie is en dat erkende vluchtelingen er hun rechten niet kunnen doen gelden.

Hierna gaat de verzoekende partij in op haar traumatische ervaringen in Griekenland. Zij betoogt dat: *"In meerdere arresten heeft Uw Zetel reeds niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens statuut in Griekenland vernietigd omwille een trauma dat een betrokkene heeft opgelopen in Griekenland.*

Zie onder meer:

- Arrest dd. 18.06.2020 AR 237.122

- Arrest dd. 22.07.2020 AR 238.763

Verzoeker is enerzijds het slachtoffer geworden van diefstal, slagen en verwondingen en anderzijds werd een huis waarin hij verbleef omsingeld door Griekse burgers die verzoeker en zijn collega's uitschelden en bedreigden waardoor verzoeker letterlijk is moeten vluchten.

Op geen enkel incident heeft de Griekse politie adequaat gereageerd.

Voor de verzoeker was het incident van de omsingeling zeer verontrustend en traumatisch.

Het kan dan ook niet betwist worden dat dit incident effectief heeft plaatsgevonden, verzoeker heeft immers alles kunnen filmen:

Hij legde 5 videofragmenten voor gefilmd vanuit een woning waarbij geregistreerd wordt dat een aantal personen zich in de omgeving van het gebouw ophouden, roepen en zich agressief gedragen. Op de videobeelden is de verzoeker duidelijk zichtbaar.

Dat de verzoeker wel degelijk klacht heeft proberen neer te leggen bij de politie maar er werd niet adequaat opgetreden.

Niettegenstaande de bewijzen werd er niets gedaan met de klacht van de verzoeker.

De politie heeft de zaak niet doorverwijzen naar het Parket.

Toen verzoeker inzage vroeg in het dossier was er immers geen dossier beschikbaar: [...]

(zie pagina 17 notities persoonlijk onderhoud)

De verzoeker heeft wel degelijk stappen ondernomen om bescherming in te roepen maar in de praktijk blijkt zijn bescherming in de praktijk ineffectief is.

Dat het CGVS niet kan voorhouden dat verzoeker niet genoeg stappen heeft genomen zijn rechten te doen gelden n.a.v. het incident.

Hij legde immers klacht neer en ondernam tevens stappen via zijn advocaat!

Alwaar het CGVS nog stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt i.v.m. het optreden van de politie dient te worden vastgesteld dat dit een onmogelijke opdracht is.

De verzoeker heeft wel bewijzen van het incident. Hij kreeg geen kopie van zijn klacht en nam geen foto's van de politie. Het CGVS vraagt onmogelijk te leveren bewijs en zoekt enkel elementen à decharge.

Ook verder in de beslissing meent het CGVS verschillende keren dat verzoeker geen bewijzen kan voorleggen alwaar dit een onmogelijke opdracht is.

In feite betwist het CGVS het incident an sich niet. Dat verzoeker dan ook staving stukken heeft voorlegt en dat hij als geloofwaardig dient te worden bestempeld!

Enkel het incident waarbij verzoeker beroofd en geslagen werd wordt betwist. Nochtans zou er moeten worden uitgegaan van een geloofwaardigheid.

Daarenboven heeft verzoeker een begin van bewijs van het incident voorgelegd, met name een foto waarop verzoeker verwond is.

Verzoeker heeft traumatische ervaringen opgedaan in Griekenland en werd niet adequaat beschermd of geholpen door de Griekse overheid."

Het derde onderdeel van haar middel heeft betrekking op de levensomstandigheden in Griekenland gelet op het feit dat erkende vluchtelingen anders behandeld worden dan onderdanen van desbetreffende lidstaat. De verzoekende partij betoogt dat uit de andere onderdelen van haar verzoekschrift blijkt dat er een verschil in behandeling is met Griekse burgers die een schending van het artikel 3 van het EVRM uitmaakt *in casu*. Het besluit om vluchtelingen meer verantwoordelijkheid te geven en hen op hun eigen benen te laten staan, heeft een zeer ongelijk effect. Ongelijkheid bij de integratie zal later leiden tot ongelijkheid bij de behandeling. Ook de administratieve moeilijkheden waarmee vluchtelingen te kampen hebben, zorgen voor een situatie die duidelijk verschilt van die van de modale Griek. Zo is de volledige uitsluiting van vluchtelingen van sociale bijstand een duidelijke differentiële behandeling. *"The lengthy residence requirements underpinning most benefits do not take into account the particular situation of refugees and thereby entail differential treatment against beneficiaries of international protection compared to nationals and effectively exclude them from most forms of social assistance. As concluded by the Asylum Information Database (AIDA) report on Greece, "except for KEA, there are no other effective allowances in practice."*³⁹ *It is worth highlighting that the guaranteed minimum income is not designed to cover the particular needs of beneficiaries during their transition into the social welfare system."* (zie het stuk 10). De verzoekende partij vervolgt dat volgens de wetgeving erkende vluchtelingen dezelfde toegang tot sociale bijstand hebben, maar in werkelijkheid is dat niet het geval. Bijna elke vorm van sociale bijstand is praktisch beperkt door specifieke wetten die specifieke zaken vereisen die niet aangepast zijn aan de persoon van een vluchteling. Vluchtelingen bevinden zich dus in andere omstandigheden dan de plaatselijke Grieken. Evenmin kunnen zij hun rechten afdwingen in Griekenland: *"there is no effective remedy available to beneficiaries of international protection who have suffered violations of Article 3 ECHR stemming from denial of socio-economic rights and extreme material deprivation in Greece, including those returned from other European countries"* (zie het stuk 10). De verzoekende partij meent dat zij bijgevolg niet naar Griekenland kan teruggestuurd worden zonder een reëel risico te lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Tot slot haalt de verzoekende partij ook nog aan dat ze meermaals het slachtoffer van racisme werd. Zij werd zelf de toegang tot de supermarkt ontzegd.

In een laatste onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op het principe van wederzijds vertrouwen. De verzoekende partij geeft aan dat: *"Het CGVS kan zich niet blijven verstoppen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen. Zeker niet gelet op de bovenvermelde COI-informatie die duidelijk het tegendeel aantoon. Gelet op de humanitaire situatie in Griekenland aangekaart door middenveldorganisaties, opstellers van COI informatie, de duizenden in Griekenland erkende vluchtelingen die daar vertrokken zijn en elders asiel aanvragen, is er eerder een vermoeden dat hun rechten niet gerespecteerd worden in Griekenland. Maar ook andere Europese lidstaten stelden zich al vragen bij dit beginsel. Duitsland, een Europese lidstaat, heeft bijvoorbeeld al lang de problematische situatie in Griekenland erkend.*

Deze visie wordt ook gevolgd door het Duitse tribunaal van Magdenburg in een vonnis van 13.11.2018. Zoals ECRE hierop wees:

"The Court based this conclusion, inter alia, on the recent reports highlighting that international protection beneficiaries in Greece had no practical access to accommodation, food distribution and sanitary facilities for extended periods of time after arrival. The Court further observed that access of international protection beneficiaries to education, health care, employment, accommodation and social benefits under the same conditions as Greek nationals is provided in domestic law but is not enforced. Consequently, the ensuing living conditions could not be considered adequate for the purposes of Article 3 ECHR." (zie het stuk 11)

Ook het Duitse Grondwettelijk hof sprak zich hierover uit op 31.07.2018 en besliste:

"On 31 July 2018, the German Federal Constitutional Court held that beneficiaries of international protection may not be returned to Greece without assurances from the relevant Greek authorities.

The Federal Constitutional Court concluded that returns have to be examined on a case-by-case basis, to assess in particular whether the livelihood of the persons concerned is guaranteed and whether they have access to the labour market, housing and health care." (zie het stuk 11)

Het CGVS kan zich dus niet blijven verstoppen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen waar andere Europese lidstaten haar al voorgingen in de erkenning van de realiteit, d.w.z. de structurele tekortkomingen in Griekenland waardoor het terugzenden van verzoekers een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt."

Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling gelet op: haar dakloosheid, haar werkloosheid, haar kwetsbare toestand, het feit dat in Griekenland geen enkele oplossing voor deze problemen geboden wordt en het feit dat zij geen familiaal netwerk heeft in Griekenland. Daarbovenop worden vluchtelingen anders behandeld dan Grieken. Ook hierdoor is een beslissing tot niet-ontvankelijkheid niet mogelijk.

3.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: Parl St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 101-107 ; AIDA, Country Report: Greece 2019 update, June 2020; AIDA, Access To Education: Greece, 30.11.2020; HRW, World report 2021 - Greece, 2021; Europees Parlement, study infocus: integration of refugees in Greece, Hungary, Italy, 2018; Greek Council of Refugees (joint Press Release of 74 organizations), Refugees in Greece: risk of homelessness and destitution for thousands during winter, 22 December 2020; OCHCR, Ban evictions during COVID-19 pandemic, UN expert urges, 18 august 2020; MSF, Vulnerable refugees evicted and left to sleep on streets, 13 July 2020; Refugee Support Agean, Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights, Maart 2021; EASO, Country of Origin Information Report: Iraq: Security situation, Oktober 2020; NANSEN, Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce, 2020 en aanstelling BJB.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

4.2. Uit het administratief dossier (zie map 7 "landeninformatie") blijkt dat de verzoekende partij op 18 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend en op 26 september 2018 er internationale bescherming gekregen heeft. De documenten toegevoegd aan het administratief dossier vermelden duidelijk Eurodac search results "mark status M" bij de Eurodac- hit GR 1 [...]. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij over internationale bescherming beschikt in Griekenland. De combinatie van de vermelding "M" onder "Mark status" en de code die aanvangt met "GR" wijst er volgens de gevoegde informatie van de verwerende partij op dat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus heeft in Griekenland. Dit wordt tevens bevestigd in de Eurdac Marked Hit van 22 december 2020. Het gegeven dat het document niet specificeert of het de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet hieraan geen afbreuk. Wat van belang is dat de verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming gekregen heeft. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij aangeeft dat ze in Griekenland subsidiaire bescherming gekregen heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 5-6).

4.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van

Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatie richtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

Aangezien de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, zoals blijkt uit punt 3.1., indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij *“in het licht van alle gegevens van de zaak”* een reëel risico loopt op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk is van overheidssteun en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht kan komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

De verklaringen van de verzoekende partij moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ Ibrahim pt 88). Op 22 februari 2022 herhaalt het Hof van Justitie nogmaals dat: *“Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden*

mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punten 85-90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 92)” (eigen onderlijning) (HvJ (GK) 22 februari 2022, C-483/20, X. v. CGVS, punt 31).

In navolging van de beschikking van de Raad brengt de verzoekende partij het “*Country Report:Greece*” van AIDA van juli 2021 (hierna: AIDA-rapport Griekenland 2021). Zoals blijkt uit punt 3.2. brengt de verzoekende partij ook verschillende rapporten bij die betrekking hebben op de situatie van personen die internationale bescherming gekregen hebben.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigden en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwontwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten ontzegt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing

waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245). UNHCR merkte in juni 2020 op dat mensen dwingen hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar het vasteland is geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2020 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitten verschillende maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidsstelsel. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekte informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het "extreem moeilijk" is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit "over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap". Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden volgens het rapport nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangsplaatzen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden volgens deze maatschappelijke organisaties slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens hen niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. Uiteindelijk ontbreekt het in Griekenland volgens deze maatschappelijke organisaties aan een duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigden van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten, maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport Greece update 2020, p.249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hun de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een sofi-nummer (AMKA) waardoor ook de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt wordt (AIDA-rapport Greece update 2020, p.251-252).

Voorgaande landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). In zoverre de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak uit Duitsland om te stellen dat Duitsland het interstatelijk vertrouwensbeginsel in twijfel trekt en dat daardoor *de facto* ook geen sprake meer is van interstatelijk vertrouwen dat alle EU lidstaten zou binden, herinnert de Raad er aan dat dergelijke verwijzing bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig is.

Het voorgaande neemt niet weg dat sprake is een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij het verzoek te beoordelen waarbij het de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland op 8 of 9 april 2021 aangekomen is (NPO, p.7). Aldaar heeft zij op 18 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in Xios ingediend. Op 26 september 2018 heeft de verzoekende partij er internationale bescherming gekregen. In Griekenland heeft de verzoekende partij ook een verblijfskaart gekregen. Volgens haar verklaringen zou ze deze verblijfskaart op 10 december 2020 verkregen hebben. Deze kaart heeft ze in Redsuma verkregen (NPO, p.9). In Griekenland heeft de verzoekende partij in Mytilini, in Saloniki, Faresna, in Athene en in het vluchtelingenkamp Redsuma verbleven. De verzoekende partij zou er steeds in vluchtelingenkampen verbleven hebben (NPO, p.10). De verzoekende partij zou geprobeerd hebben om in Griekenland een woning te huren, maar de verzoekende partij heeft in Griekenland geen woning kunnen huren. Wel kon ze in vluchtelingenkampen verblijven, ook nadat ze haar statuut verkregen had (NPO, p.10). In Griekenland heeft ze ook vrijwilligerswerk verricht, omdat ze er geen werk vond (NPO, p.11, p.12), ook al was ze ingeschreven in verschillende tewerkstellingsbureaus (NPO, p.12). Evenmin zou ze de kans gekregen hebben om de taal te leren (NPO, p.11). Haar verklaringen stemmen voor een deel overeen met de bevindingen in de door haar aangehaalde rapporten over de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale bijstand.

Uit het administratief dossier blijkt dat haar verblijfskaart in Griekenland geldig was tot 28 april 2021. Er dient inderdaad een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Op zich wordt dit ook niet betwist door de verzoekende partij.

Echter, blijkt uit de door de verzoekende partij neergelegde objectieve informatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, dat de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland, uiterst moeilijk is en verschillende maanden kan in beslag nemen (AIDA, Country Report Greece, Update 2020, June 2021, p. 230), terwijl het niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning voor statushouders die terugkeren naar Griekenland een belangrijke hinderpaal kan zijn bij het uitoefenen van hun rechten als personen die er internationale bescherming genieten (AIDA, p. 245-252). In dit verband leest de Raad in het AIDA rapport dat volgens hulporganisaties in Griekenland aan begunstigden die terugkeren vanuit andere Europese landen, geen documenten werden uitgereikt tijdens de periode waarin deze personen wachten op de hernieuwing of uitreiking van hun verblijfsvergunning als persoon die er internationale bescherming geniet (AIDA, p. 230). Dit wordt ook bevestigd in het Refugee Support Agean, Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights van maart 2021 (p.4). Zonder een geldige ADET-kaart heb je geen toegang tot sociale uitkeringen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (p.4). De verzoekende partij geeft verder in haar verzoekschrift ook aan dat ze geen AFM (Tax Identification Number) of AMKA-nummer (Social Security Number) heeft. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de verwerende partij hier nadere vragen over gesteld heeft. De AFM is een vereiste voor bepaalde handelingen zoals het openen van een bankrekening, het huren van onroerend goed, de uitgifte van AMKA en de toegang tot de arbeidsmarkt en sociale bijstand in Griekenland. Voorts valt te lezen in de informatie die de verzoekende partij bijbrengt dat dat RSA de situatie volgt van statushouders die uit andere landen zijn teruggestuurd in de laatste maanden, maar die na hun terugkeer verkeren in een situatie van langdurige armoede/hulpbehoevendheid (Refugee Support Agean, Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights, maart 2021, p.10). De door de verzoekende partij voorgelegde informatie is een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen. De beschikbare informatie is *in casu* evenwel beperkt en bevat geen verdere specifieke gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning is verstreken en naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen.

De verwerende partij heeft geen informatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland en zij die terugkeren naar Griekenland.

De Raad kan bijgevolg niet nagaan of de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland eenvoudig kunnen worden hernieuwd. De Raad stelt vast dat hij in de huidige stand van de procedure niet beschikt over voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders die niet langer over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland beschikken en er terugkeren (zie HvJ Ibrahim e.a., punt 88 en HvJ C-483/20, HvJ XXX tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 22 februari 2022, punten 31 en 33).

Bij gebrek aan voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot statushouders in Griekenland, zoals de verzoekende partij, wiens verblijfsvergunning lijkt verstreken te zijn en naar deze lidstaat terugkeren zonder er een netwerk te hebben, kan derhalve in de huidige stand van zaken niet bevestigd worden dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in de weg staan. De Raad stipt aan dat de situatie van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland naar behoren dient geanalyseerd te worden.

Bijgevolg kan op dit ogenblik in deze zaak in de huidige stand van zaken niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS